
Forsinket diagnostisering av medfødt hofteleddsdisplasi

RETT OG URETT

PÅL RASMUS NJØLSTAD,
Tidsskriftet

Høsten 1999 ble en rekke saker behandlet i sekretariatet for Norsk Pasientskadeerstatning. To av disse var klager på forsinket diagnostisering av medfødt hofteleddsdisplasi.

Selv om utfallet av disse to sakene ikke var uventet, er omfanget av supplerende undersøkelser på i utgangspunktet friske barn diskutabelt. Sakene kan derfor ha en viss interesse og gjengis her.

Sak 1

En nyfødt pike ble undersøkt etter vanlig rutine ved sykehuset. Moren opplyste imidlertid at det forelå flere tilfeller av hofteleddsdisplasi i familien, og bad om at det ble foretatt ytterligere undersøkelser, blant annet ultralydundersøkelse. Barnet ble undersøkt av ortoped uten at det ble funnet avvik i hoftene. Det ble ikke utført ultralydundersøkelse. Barnet ble videre fulgt opp ved helsestasjonen. Heller ikke ved vanlige rutinekontroller der ble det funnet noen feil i hoftene. Ved 15 måneders alder haltet barnet, og det ble henvist til et annet sykehus. Der ble det påvist at høyre hofta var ute av ledd og senere ble det påvist hofteleddsdisplasi. Barnet ble senere gipsbehandlet og gjennomgikk flere operative inngrep.

Sekretariatet la til grunn at innklagede sykehus, på grunn av opplysningene om familiær forekomst av hofteleddsdisplasi, burde utført ultralydundersøkelse kort tid etter fødselen, eventuelt fulgt opp barnet med ultralyd- eller røntgenundersøkelse ved fire måneders alder. Sekretariatet la videre til grunn at man mest sannsynlig ville ha diagnostisert hofteleddsdisplasi alt på det tidspunktet, og at barnet ville fått et kortere behandlingsforløp samt et bedre sluttresultat. Det ble følgelig fattet et medholdsvedtak i henhold til reglens § 2. Pasienten hadde dermed krav på erstatning.

Sak 2

En tre måneder gammel jente var til undersøkelse pga. asymmetriske hudfolder på lårene. Det var ingen arvelige hoftelidelser i familien og fødselen hadde vært normal (ikke setefødsel). Ved undersøkelsen var det ingen sideforskjell ved abduksjonstesten, og det ble konkludert med at det forelå normale funn. Nesten 11 måneder senere ble det tatt røntgenundersøkelse av bekken og hofter som viste totaluksasjon av venstre hofte. Pasienten måtte gjennom flere typer behandling og et operativt inngrep de neste 14 måneder. Erstatningssøker mente det burde vært gjort ultralydundersøkelse alt ved første henvendelse og at skadeomfanget da ville blitt mindre.

Sekretariatet la til grunn at en tidligere diagnose mest sannsynlig ville medført kortere og enklere behandling og dermed mindre risiko for varige plager. Det forelå en skade etter reglens § 2, men unntaket i § 3 kom til anvendelse. Asymmetriske hudfolder var alene ikke indikasjon for videre undersøkelser med tanke på hoftelddysplasi, og forekommer hos inntil 50 % av nyfødte. Hun var ikke et risikobarn for hoftelddysplasi, og diagnostiseringen var adekvat. Pasienten hadde ikke krav på erstatning.

Publisert: 30. mars 2000. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 7. juli 2026.